

Преди да прецъртят слънчогледите

Знам, че закъснях. Знам, че сега ще кажеш, че винаги закъснявам. И ще си права. Не мога до безкрай да се оправдавам и да ти обяснявам, че вината не е моя. Просто понякога нещата така се получават. И това се изтърка вече. Карам по магистралата и натискам газта, за да стигна по-бързо до теб. До нашето място. Знам, че няма да ти хареса, че карам толкова бързо. Все ми казваш да съм търпелив и да се организирам от по-рано. Наскоро четох, че разликата между лудото каране до морето и карането с позволена скорост е точно двайсет минути. Само двайсет минути от целия ни живот. Какво можеш да направиш за двайсет минути? Едва ли са толкова много неща. Подминавам поредната катастрофа. И те сигурно са бързали за тяхното си място. Си-

гурно и той е искал да пристигне по-рано и да каже на някого колко много го обича и колко съжалява за всичко, което е направил, което не е направил, което е пропуснал. Дали и той е закъснял за сватбата си, защото се е изплашил и е стоял с глава, забита в коленете, на паркинга зад обредния дом? Дали и той след това си е казал, че е тъпак, когато въпреки глупавата си постъпка най-красивата жена на света се е съгласила да се омъжи за него и когато най-сетне се е появил на входа, вместо да му се развика, е разрошила косата му и е пъхнала малката си ръка в неговата? Не знам. Знам само, че сега ще закъснее и може би няма да му е за първи път. И може би няма да е виновен.

Чувството ми за вина сега е седнало на мястото до мен, на твоето място. Казах му, че няма да го взимам, но докато си приготвях багажа, то се намъкна нахално и не пожела да слезе. И колан не си сложи и сега през цялото време онзи датчик в мозъка ми не спира да пищи. Нагявах се да е слязло на някоя от бензиностанциите, може би затова спирах толкова често, но не. Слизаше само за кафе и когато се връщах, пак ме чакаше вътре.

Затварям за миг очи и сцените от последната нощ нахлуват мигновено. Тя е гола и ми се усмихва. Дава ми да си гръпна от цигарата ѝ. Отварям очи и тя изчезва. Спомняш ли си, когато се рогу Катерина и аз пак закъснях? А когато забравих Явор в онзи бар? Сетих се чак след две пресечки. Слава богу, Петя беше там и го заличваше с игра на шотове, докато алтавият му баща се върне да го вземе. Обеща ми да не ти казва, но аз не издържах и ти признах. Всичко ти казвам. Когато ми се случи нещо хубаво или нещо лошо, винаги искам на теб да го разкажа първо. Даже репетирам как ти го разказвам и си представям как си наклоняваш главата на една страна, докато ме слушаш. А сега не мога да ти кажа нищо. Това не мога да ти го споделя. И се съсипвам, защото ми се случи нещо наистина хубаво, нещо, което не се случва често на човек, а не мога да ти го разкажа, защото ще те нараня.

Ти си виновна, ти и твоите слънчогледи. Винаги искаш да заминем за мястото ни, преди да прецъфтят слънчогледите. След това ти било мъчно за тях, за лятото, за всичко. Не трябваше да ме оставяш сам. Две седмици са

прекалено дълго време. Нали знаеш, че без теб не знам как да се оправям? Дори не знам какво точно да си купя в магазина, по дяволите. Мислех си, че знам как да се храня правилно, а ме боли гастритът от няколко дни и дори не знам къде са тъпите хапчета, защото винаги ти ми ги даваш.

Двойките не трябва да се разделят за повече от седмица. Просто мъжете явно откачаме. И толкова отдавна не си ми казвала, че съм мъжествен. А тя ме гледаше с онзи поглед и ме искаше. И ми се смееше на шегите. Даже и на оня тъпия виц за заека се смя, който на теб ти е втръснал. И докато се смееше, ме докосваше уж небрежно по рамото. И двамата знаехме, че е нарочно. Беше толкова приятно. Пак бях готин и силен, и забавен. И егото ми стана по-голямо от мен самия. За последен път се почувствах така, когато те забедох да ти покажа мястото. Спомняш ли си, бях ти завързал очите и те водех за ръка през гората? И понеже съм смотан, един клон едва не ти извади очите. И ти пак не се разсърди. И вълнението, което изпита, когато босите ти крака усетиха пясъка отдолу. Никога няма да

забравя изражението ти и писъка, който нагаде, когато видя караваната. Точно там, където ти искаше да бъде. До морето, до реката и до гората. Нашето място. Да тичат децата на воля и на чист въздух. Да се научат да плуват, да познават дърветата и храстите и да знаят кои риби къде живеят. Ха-ха, сетих се Катерина как имитираше рибите като малка. Най-накрая бях направил нещо правилно. Бях осъществил една твоя мечта и бях твоят голям и силен мъж, който може всичко. А ти я направи уютна и кокетна, така че да ни е още по-приятно да живеем там лятото. И въпреки че през повечето време аз играя на карти и се напивам с момчетата, а ти гледаш децата и се грижиш за мястото, пак не си неприятна мрънкаща женка.

Ти си виновна! Защо не ме стегна повече? Защо ми я даде тая свобода и всичките тези глупости за доверието? Това не го говоря аз, чувството за вина ме гледа и проектира мислите в главата ми. Ми мъж съм, мамка му! Тя беше красива и забавна и ме желаше. Ние вече не правим такъв секс. Не, не че е лош, много е хубав, но вече не е какъвто беше. Знам, че може

би е нормално да не е, но защо не ми го каза по-рано? Мислех си, че винаги ще е така. Защо забравихме да се чукаме спонтанно? Ааа, да, сетих се – децата почти винаги са някъде около нас, защото не искаш да ги изпращаш при майка си. Не ги възпитава правилно и им дава да ядат вредна храна. Две вафли никого не са убилци, бих казал аз, но ти си шефът. Знаеш ли, може би ще е хубаво да си една идея по-спонтанна? Глупости, чудесна си. И правиш най-хубавото кафе, и винаги ми намираш и другия чорап. И косата ти мирише на облаци. Винаги съм си представял, че миришат така. И дупето ти е страхотно. Тогава, когато ти казах, че ти е увиснало, бях ядосан. И винаги ме изслушваш. И децата ни са толкова умни и добри, защото ти ги възпитаваш. Ако забисеше от мен, може би нямаше да говорят правилно до четвърти клас. И са хубави, защото приличат повече на теб. Представяш ли си Катето с моя нос? Дано на Явката да не му опада косата като моята. Знаеш ли какво, наскоро четох едно изследване, според което 65% от мъжете изневеряват. Значи не е чак толкова невероятно. Мъжете сме си животни, мама му стара.

Нагон, как да се пребориш с него! И знаеш ли каква е една от главните причини? На мъжа му липсва другото тяло до неговото в леглото.

Ти си виновна, ти и твоите слънчогледи. Погледнах встрани, мамка му, наистина са прецъфтели. За две седмици са прецъфтели. Главите им гледат виновно наголу. Видя ли какво направи с мен? Откачам, привиждат ми се шибани, виновни слънчогледи. А те просто са прецъфтели. За да може другата година пак да са гордо изправени и безстрашно и любопитно да зяпат в слънцето. Сега пък и поет станал. Знаеш ли какво не ми излиза от главата? Първия път, когато пътувахме заедно и спряхме пред полето със слънчогледите, ти ми разказа историята за баба ти Ангелина и дядо ти Стефан. Как той пътувал непрекъснато и когато се връщал, на простора им винаги се веели изпрани бели чаршафи. Това бил нейният ритуал, преди той да си гоиде, за да започнат отново начисто. Дали ти си изпрала нашите? Дали аз ще мога да легна в тях начисто? Слънцето залязва зад мен и морето се показва на забоя.